

BLAHOSLAVENÝ NICOLAUS STENO (ROVNĚŽ NIELS STENSEN)

1638–1686

Portrét blahoslaveného
Nicolause Steno

Sv. Nicolaus z Flüe, známý také jako bratr Klaus, byl prohlášen Piem XII. v roce 1947 patronem Švýcarska. Narodil se v roce 1417 ve Flueli nad Sachseln, region Obwald, v rolnické rodině. Oženil se a měl 10 dětí. Žil normálně až do ukončení 50 let, kdy pocítil mocné povolání Boží. Bůh ho povzbudil, aby všechno opustil a následoval ho. Tehdy poprosil o tři milosti: aby získal souhlas manželky Doroty a nejstarších dětí, aby neprožíval pokušení návratu a nakonec, jestliže to bude vůle Boží, možnost žít bez pití a jídla. Všechny tyto jeho prosby byly vyslyšeny. Víc, než dvacet let žil jako poustevník v lese a živil se pouze Eucharistií, což potvrdili četní svědkové.

V Belgii, v městě Bois d'Haine žila služebnice Boží Anna Louise Lateau, která od 26. března 1871 přestala jíst a pít a vzdala se také spánku. Takto žila víc než dvanáct let. Dne 11. března 1868 obdržela dar stigmat na nohou, dlaních, hlavě, boku a na pravém rameni na podobenství našeho Pána. Stigmata se objevovala až do konce jejího života. Dne 23. dubna 1873 papež Leon XIII. vydal v případě Anny Louise osvědčení: „Událost v Bois d'Haine je neobyčejná. Můžete mým jménem říkat, že ještě nikdy medicína nedokázala objasnit takovou událost.“ Anna Louise zemřela ve věku 33 let dne 25. srpna 1883. V roce 1991 byl oficiálně zahájen proces beatifikace.

Nicolaus Steno se narodil dne 1. ledna 1638 v Kodani. Od nejmladších let se zajímal o přírodní vědy. Byl uznán za jednoho ze zakladatelů krystalografie, paleontologie a geologie. Jeho vědecká činnost vymáhala cestování po celé Evropě. Dne 24. června 1666 v Livornu Nicolaus Steno obdržel milost obrácení na katolicismus. Jeho životopisce uvádějí, že sledoval se zájmem, s jakou vroucností prožívali účastníci procesí Božího těla. Ohromné náměstí d'Armi se stávalo světem barev a zvuků. Mládenec si pamatoval jiná procesí, kterých se účastni. Měl dojem, že tady to bylo něco úplně jiného. Dlouhé řady lidí v bílých tunikách, korouhve, bratři a kněží v bílých, bohatě zdobených komžích, dále pak

kněží v pluvíalech svících se ve slunci, děti s náčiním naplněným vonícími kadidly, na konci velký, zlatý baldachýn, pod kterým šel slavnostně oblečený kněz a nesl monstranci s hostií. Lidé klekali, když kolem nich procházel. Jejich oči zářily láskou při pohledu na hostii a hlavy se s úctou sklonily. Z každé strany se sypaly květiny. Mladý Nicolaus pocítoval celé dny v srdci hluboký nepokoj. Připomínal si otce jezuitu, se kterým hovořil o skutečné přítomnosti Ježíše v konsekrovaném chlebě. Jezuita zdůrazňoval význam slov, která Ježíš vypověděl při poslední večeři: „To je moje tělo“ a poté slova z listu sv. Pavla ke Korint'ánům. Toho dne se rozhodl, že se obrátí na katolicismus, neprodleně vstoupil do semináře a po devíti letech studia byl vysvěcen na biskupa. Svoje obrácení popisuje takto:

„Když jsem pečlivě zanalyzoval Boží blahoslavenství, kterými jsem byl obdařen, zdály se mi být tak velká, že jsem nemohl neobětovat mu z hloubi srdce to nejlepší, co ve mně jest, a to nejlépe možným způsobem. A protože jsem znal důstojnost kněžství zeptal jsem se a obdržel odpověď, že také já jsem mohl obětovat Otcí Předvěčnému neposkvrněnou hostii, v úmyslu mém i jiných osob.“